

Τινὲς δὲ ἐτόλμησαν λέγειν αὐτὸ Ἀττικόν. Λέγω δὲ ἐπὶ τῶν τοιούτων θηλυκῶν καταβιβασμὸν γενέσθαι τόνου. Οὕτως οὖν καὶ μέσην ἐς ἄγνιαν, ἐκτιμέναν δὲ κατ' ἀγνιάς. — αἰθ-υια; κυνάμυια; μυῖα = μυσ-ια, cf. mus-ca; ὄργυια = ὄρόγ-υια. ὀρέγ-ω. (ὄργυιᾶ att.) in vocibus ὄργυια et ἄγνια videntur inesse reliquiae priscae participii ἄγνια sc. ὁδός, Fahrweg. Heerweg. ὄργυιαι sc. χεῖρες, d. klaftern den Hände.

4) ἄρουρα = ἄροσ-ρα, arvum. ἄρό-ω L. M. II, 491. in hac voce ι vocalis prorsus evanuit; γέφυρα L. M. II, 212. 491: γεφ-υρια = suff. ἄρα.; εἴθειρα. εἴθ-ερα = suff. ἀρα L. M. II, 211; μάχαιρα = μαχ-αρια cf. μάχ-η. mac-tare. L. M. II, 211. 491; μοῖρα = μόρ-ια cf. μόρος. rad. μερ in ἐμ-μορα cernitur L. M. II, 405; ὄλυρα (οὐλαί, ἄλευ-ρον?) L. M. II, 212; σφαῖρα = σφαρ-ια L. M. II, 405; σφῦρα γ 434. L. M. II, 217: σφῦ-ρα; Π, 405: σφυρ-ια; χίμαιρα = χιμαρ-ια cf. χίμαρος Z 181.

Verisimile est, in omnibus his nominibus syllabam paenultimam, cum ι vocalis ex ultima in paenultimam transiisset, esse productam.

5) δμή-τειρα Ξ 259 = δμη-τερια cf. δμη-τήρ (δαμάω) domi-trix. L. M. II, 342; δρή-σ-τειρα cf. δρη-σ-τήρ (δράω).

6) πότνια = πότ-νια domina. scr. pat-ni copiuus. cf. πόσις. scr. patis et δέσ-ποινα L. M. II, 404. 490.

His substantivis adiicio adiectiva (16) eiusdem figurae, praesertim quum in nonnullis vix diiudices, utrum substantivis potius an adiectivis attribuenda sint.

2) εὐπατέρ-εια, quod L. M. II, 342 mutare vult in ἠῦπάτειρα; εὐρυ-όδεια. (ὁδός); ἠρι-γένεια = ἠρι-γενεσ-ια; θάλεια (δαίς) θαλεσ-ια cf. τὰ θάλα; ἰππο-δάσεια (δασύς); [λάχεια? ι 116 κ 509 quibus locis Zenodotus scripsit ἐλάχεια, Bekk. restituit ἐλαχεῖα cf. G. C. Erl. p. 71.] 3) εὐρυ-άγνια. 4) ἀντιάνειρα = ἀντι-ανερ-ια; βωτιάνειρα A 155; ἰο-χέ-αιρα = ἰο-χεφ-αρ-ια sagittaria, quae sagittas fundit, Pfeilschützin. Lob. Prol. p. 259. El. p. 413. G. C.; κυδιάνειρα; νεΐαιρα = νεφ-αρ-ια. infima cf. νε-αρός; πείρα = πι-ερ-ια (πίων) cf. Πι-ερ-ίη terra opima. 5) καύ-σ-τειρα cf. καν-σ-τήρ. καίω; ληϊ-βό-τειρα cf. ληϊβο-τήρ. βό-σκω. σ 29; πολυ-βό-τειρα.

III. Substantiva in α impurum exeuntia. (37) Ex insequentibus exemplis facile elucebit etiam horum nominum plurima, non tamen omnia, antiquitus in ια syllabam exiisse. Substantiva homerica, quae huc pertinent, primum per ordinem literarum, a quibus incipiunt, enumerabo, deinde similia similibus comparabo terminationum ratione habita.

ἄελλα = ἄσ-ελ-ια L. M. II, 200. 491, ἄσμηι; ἄζα = ἄδ-ια γ 184 cf. ἄζω; αἰθουσα = αἰθ-οντ-ια cf. αἰθω, αἰθ-ήρ; αἶσα G. C.: ἡ ἴση 'der gleiche Antheil', L. M. II, 416; ἄκανθα = ἄκ-ανθα ε 328. L. M. II, 90 existimat ανθα suffixum ex αντα ortum, τ litera propter antecedentem literam ν in θ mutata, atque in hoc suffixo priscam participii formam apparere, ita ut ἄκανθα sit spina pungens: cf. ἄκ-ων; ἄμαξα = ἄμ-αξα G. C. cf. ἄξων, L. M. II, 491 hanc vocem refert inter nomina in ια exeuntia, haud scio an nullo iure; ἄνασσα = ἀνακ-τ-ια cf. ἀναξ; βῆσσα = βηθ-ια cf. βαθύς. vallis profunda. G. C., L. M. II, 405; γλωσσα = γλωτ-ια, quam vocem L. M. II, 101. 404. 491 opinatur priscam esse participii formam (γλω-ντ-ια) verbi cuiusdam γλω, quod ortum esse putat per metathesin e radice quadam 'gal, gol' cf. nostrum gellen, sonare. Verisimilius est γλωσσα manasse ex eadem radice, ex qua vocabula γλώξ (χορ) et γλωχ-ίς (ἴνος) ducta sunt (= γλώχ-ια); δέσποινα = δεσ-ποι-νια G. C.; δίψα L. M. II, 415; διπ-σα(?); δόξα L. M. II, 415. δοκ-σα? cf. δοκ-έω (scr. दासः gloria); θάλασσα = θαλαχ-ια L. M. II, 405; θείνα = θεα-ν-ια. (πότ-νια) L. M. II, 145. 490; θύελλα = θυ-ελ-ια, θυώ 'brause', L. M. 200. 491; κρόσσα M 258. 444. κροκ-ια(?); λύσσα = λυκ-ια(?)